

Arrest

nr. 160 350 van 19 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 14 januari 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) van 12 januari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 januari 2016 werd aan de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Het betreft de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

“TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1): M., I.B. (...), geboren te Bafoussam, op (...), onderdaan van Kameroen,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, V.D. (...), attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels als mededader, feit(en) waarvoor zij op 24.04.2015 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 maanden Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Kan met zijn-haar middelen niet wettelijk vertrekken

Gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels als mededader, feit(en) waarvoor zij op 24.04.2015 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 maanden, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Bovendien is er een risico op onderduiken, want betrokkene heeft geen vaste of gekende Betrokkene heeft een dochter op het Belgisch grondgebied. Het wordt niet betwist dat zij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging.

Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels als mededader, feit(en) waarvoor zij op 24.04.2015 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 maanden.

Gezien het lucratief karakter van haar misdadige activiteiten bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die er niet aan twijfelt haar wetten en regels met de voeten te treden.

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Overwegende dat betrokkene op 03.11.2009 gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur.

Overwegende dat betrokkene deze machtiging heeft gekregen op voorlegging van een arbeidskaart B geldig tot 11.10.2010.

Overwegende dat een nieuwe geldige arbeidskaart B als voorwaarde werd gesteld voor een verlenging van haar verblijf.

Overwegende dat betrokkene zo een A-kaart geldig tot 03.11.2011 heeft verkregen.

Overwegende dat uit een brief afkomstig van het Ministerie van Brussels Hoofdstedelijk Gewest dd. 11.01.2012 en een brief dd. 25.07.2012 blijkt dat de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart B voor betrokkene werd geweigerd.

Overwegende dat betrokkene dus geen nieuwe geldige arbeidskaart B kan voorleggen.

Overwegende dat het verblijf van betrokkene gekoppeld is aan de tewerkstelling van betrokkene.

Aan haar tijdelijk verblijf werd dan ook op 11.12.2012 een einde gesteld, beslissing betekend op 17.01.2013.

De aanvraag van betrokkene voor gezinshereniging, d.d. 18.01.2013, werd op 20.02.2013 afgesloten met een negatieve beslissing aangezien er geen wettelijke band was tussen betrokkene en haar partner. Betrokkene viel bijgevolg onder geen enkele categorie voorzien in artikel 10 §1 eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Gezinshereniging met haar Kameroenees kind is eveneens niet voorzien in artikel 10 61 eerste lid, 4° van de wet. Deze beslissing werd op 07.03.2013 betekend.

Haar wettelijke samenwoning dd.13.11.2013 met een landgenoot werd op 28.03.2014 stopgezet door eenzijdige verklaring.

Haar A-kaart werd op 26.04.2013 door het gemeentebestuur van Antwerpen gesupprimeerd.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden

- Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

-Gezien betrokkene, zoals uit het voorgaande blijkt, vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V.D. (...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge om betrokkene vanaf 18.01.2016 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum”

Op 12 januari 2016 werd eveneens de beslissing houdende een inreisverbod genomen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden akte houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies vervat zit, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In casu zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift haar middel uiteen ontleend aan de schending van artikel 8 EVRM.

De verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift dat zij bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst gescheiden zal worden van haar in België legaal verblijvende dochter. De banden met haar dochter zijn zeer sterk daar beide sedert de geboorte ononderbroken onder hetzelfde dak wonen. De dochter diende tijdelijk bij de vader te gaan wonen omdat de verzoekende partij opgesloten werd. De verzoekende partij wijst er op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat niet ter betwisting staat dat de verzoekende partij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM en dat de bestreden beslissing ook nog stelt dat het verplicht verlaten van het grondgebied een inmenging vormt in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De verzoekende partij vervolgt dat het loutere feit dat zij veroordeeld werd niet automatisch als een uitsluitingsgrond aanzien kan worden. De verzoekende partij werd in het voorjaar van 2015 bij verstek veroordeeld. Het verzet van de verzoekende partij werd onontvankelijk verklaard waardoor het verstekvonnis bevestigd werd. De verzoekende partij heeft echter haar standpunt niet kunnen meedelen terwijl de kans om vrijgesproken te worden reëel was. Behoudens het feit dat zij bij verstek veroordeeld werd is er *in casu* geen element waaruit blijkt dat de verzoekende partij een gevaar zou kunnen betekenen voor de openbare orde. Hieruit blijkt dat de bepalingen van de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schenden.

3.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in

de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing rekening gehouden met artikel 8 EVRM. De beslissing luidt hieromtrent als volgt: *“Betrokkene heeft een dochter op Belgisch grondgebied. Het wordt niet betwist dat zij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 EVRM. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op eerbiediging van dit gezins- en privéleven.”*

De bestreden beslissing wijst er verder op dat *“De bescherming van de openbare orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels als mededader, feit(en) waarvoor zij op 24.04.2015 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 maanden. Gezien het lucratief karakter van haar misdadige activiteiten bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die er niet aan twijfelt haar wetten en regels met de voeten te treden. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.”*

De verzoekende partij betwist het motief dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde en benadrukt dat de verwerende partij niet kan aantonen dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde. De verzoekende partij kan echter, gelet op het voorgaande, niet ernstig voorhouden als zou verwerende partij niet aantonen dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde. Er wordt immers verwezen naar de strafrechtelijke veroordeling die zij heeft opgelopen en het lucratief karakter dat gepaard gaat met de feiten waarvoor zij veroordeeld werd. De verzoekende partij heeft door haar persoonlijk gedrag de openbare orde geschaad. Gelet op het lucratief karakter van haar misdadige activiteiten bestaat bovendien een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde.

De verzoekende partij betwist op geen enkel wijze de motieven van de bestreden beslissing zodat zij niet aantoonbaar dat die kennelijk onredelijk of onjuist zouden zijn.

De uiteenzetting van de verzoekende partij over de beroepsprocedure die zij heeft doorlopen tegen het verstekvonnis doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing, aangezien het loutere feit dat zij bij verstekvonnis werd veroordeeld, vonnis waartegen zij verzet aantekende dat onontvankelijk werd verklaard, geen afbreuk doet aan de feiten waarvoor zij veroordeeld werd.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. *In casu* wordt niet betwist dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij. De verwerende partij laat in haar nota dienaangaande terecht gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS van 28 juli 1992, nr. 40.061). *In casu*, verblijft de verzoekende partij sedert de beslissing van 11 december 2012

waarbij een einde werd gesteld aan haar tijdelijk verblijf, haar betekend op 17 januari 2013, illegaal op het grondgebied.

Art. 8, 2 van het EVRM vermeldt uitdrukkelijk dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in art. 8, 1 vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, ter preventie van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

De laakbare feiten waaraan de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt maken onmiskenbaar een schending van de openbare orde uit. De verzoekende partij heeft door haar persoonlijk gedrag de openbare orde geschaad.

Haar beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen, zodat zij er niet in slaagt een schending van artikel 8 EVRM aan te tonen.

De verzoekende partij maakt geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

Het middel is niet ernstig.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verwerpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. BEERNAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

A. VAN ISACKER